

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ε'. | 10 Αδριανούπολης 1880. | Ε'.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΑ

ΦΑΛΕΖΙΟΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

•Επειδήματος
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ι. ΚΟΚΚΟΥ.

Φίλοι Συντάκται του Μή Χάνεσαι.

Τὴν γύκτα προχθές ἔνεκα ὑπερβολικοῦ καύσωνος, μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῶ δὲν ἥξευρον τὶ νὰ κάμω. Ἡθέλησα τὸ πρῶτον νὰ γράψω πρὸς δημοσίευσιν πολιτικὰς ἐπὶ τῶν ἐνεστώτων κρίσεις, ἀλλ' ἀνανοθεῖς — κατὰ τὴν αὐθεντικὴν γνώμην προσφιλεῖς καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φίλου, δημοσίευσαντος πρὸ τινῶν ἡμερῶν, διὰ τοῦτον διπλωμάται, καθὼς καὶ οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ τῆς Εὐρώπης, τὸν Δῆγουστον μεταβαίνουν εἰς ἔξοχὰς καὶ ἐπαναπαύονται — τράγοντες, φαίνεται, σūκα, σταφυλὰς καὶ πέπωνας — ἀφίνοντες πᾶσαν πολιτικὴν ἀσχολίαν μετέβαλον ἵδεαν σκεφθεῖς, διὰ τὸν περιττὸν νὰ γράψω, ἀφοῦ οὐδεὶς θὰ μ' ἀναγνῶσῃ. Τί νὰ κάμω λοιπόν; Οὕρη, εἶναι ἀνυπόφορος ἡ ἀγρυπνία καὶ διὰ μάλιστα κάμνει ζέστην πολλήν.

Ἄλλ' ἔκτος τούτου εἶχον καὶ ἔτερόν τι βασανιστήριον συγχρόνως. Μ' ἡγάλουν οἱ κώνωπες φοβερά, μὲ τὸ μονότονον καὶ δύληρὸν αὐτῶν ἄσμα, μεθ' ὧν εἶχον, ἀφ' ἣς ἐρρίφθην εἰς τὴν κλίνην μου, καὶ πόλεμον, ῥαπίζόμενος διαρκῶς διὰ τῆς παλάμης ἐπὶ τῶν πακετῶν, βραχύγονων, στήθους καὶ κάπου κάπου φονεύων τινὰ ἔξ αὐτῶν. Γνωρίζετε δὲ πάντες ἐκ πείρας πόσον ὁ πόλεμος οὗτος εἶναι ἀνυπόφορος; Καὶ μὰ τὸν Βάκχον, εἶναι δυσκολώτερος τοῦ κατὰ τῶν Τούρκων, διότι μὲ τοὺς Τούρκους δύνασαι νὰ κάμης ἐν διασκεδαστικὸν μπάμ-μπούμ καὶ εὐθὺς ἡ Εὐρώπη, ὡς ραπάνιον, θὰ σταθῇ εἰς τὸ μέσον ἐπιβάλουσα τὴν παῦσιν τῆς αἰματοχυσίας· ἐνῷ δὲ πόλεμος κατὰ τῶν κωνώπων, μὲ τὸ ἀδιάκοπον βίζζζ, καὶ μὲ τὰ κεντήματα ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἀτίνα σὲ ἀναγκάζουν νὰ παλαμοκτυπεῖσαι διαρκῶς, εἶναι ἀτελείωτος· διότι οἱ κώνωπες οὔτε Εὐρώπην, οὔτε συμμάχους ἀκούουν· καὶ ῥαγιᾶς μάλιστα ἀκόμη αὐτῶν ἀν γείνης, πάλιν δὲν σὲ ἀφίνουν εἰς ἡσυχίαν. Τί νὰ κάμω! τί νὰ κάμω! νὰ διποχωρήσω λέγεις; ἀλλ' ἐγὼ ὑπῆρχα τόσον καιρὸν στρατιωτικὸς καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ πεδίον εἰς τοὺς κώνωπας τὸ θεωρῶ ὡς ἐντροπήν. Ἀλλά, φίλατε, pardon, περίμενε μίαν στιγμήν· ἴδου ἔρχεται εἴς· σιωπή. Μόλις ἐκάθησε μεταξὺ τοῦ δεξιοῦ δρθαλμοῦ μου καὶ τῆς μύτης, ἡτοίμασα τὴν παλάμην μου. Πάφ διδώ μίαν δυνατὴν παλαμιάν, ὅπου ἐκάθητο, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἐπιτυχίας ὁ δρθαλμός μου ἐδάκρυσε καὶ ἡ μύτη μου ἤρχισε νὰ στάζῃ αἷμα. Ἐτινάχθην τῆς κλίνης καὶ

— Νερόν, ἐφώναξα δυνατά.

“Ολοι τοῦ οἶκου ἡγέρθησαν εἰς τὸ πόδι ἐντρομοὶ δραμόντες πρὸς τὴν φωνήν.

— Τί τρέχει μὲ λέγουν καὶ φωνάζεις;

— Νερόν, ἐπανέλαβον θυμοειδῶς, διὰ νὰ πλυθῶ. Ἰδοὺ τὶ μ' ἔκαμον αὐτὰ τὰ διαβολοκουγούπια, μοῦ ἐπρισσαν τὴ μύτη καὶ τὸ μάτι.

‘Ἐνῷ οἱ λοιποὶ ἔγέλων, ὡς γελάξει καὶ σὺ, ἀναγνῶστα, εἶμαι βέβαιος, ἐγὼ ἐξηκολούθουν νὰ φωνάζω.

— Πρὸς τὶ δὲ θεός νὰ πλάσῃ τοὺς κώνωπας· καὶ ἔκαμνον φιλοσοφικάς σκέψεις.

— ‘Αλλ’ ἄφες μας, ἀδελφέ, νὰ κοιμηθῶμεν ἦτον ἐπὶ τέλους ἡ ἀπάντησις τῶν ἀλλων ἀπομακρυνθέντων.

Πάλιν λοιπὸν μόνος· μὴ τολμῶν δὲ καὶ οὔτε νὰ βήξω πλέον, ἐξηκολούθησα τὰς φιλοσοφικὰς σκέψεις μονολογῶν.

— Πρὸς τὶ δὲ θεός νὰ πλάσῃ τοὺς κώνωπας, τοὺς κορέους, τοὺς ψύλλους, τὰς φωτείρας καὶ τὰ τσιμπούρια!

Τότε, ἐπειδὴ δὲ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου τρέχει, εὔρον διαύγειν ἀναμνησθεῖς, διτὶ δὲ λιαν εὐφυής νέος ποιητής κ. Δημητρίος Ι. Κόκκος ἔγραψε περὶ κοσμογονίας εἰς τὴν ὑμετέραν ἐφημερίδα καὶ

— ‘Α, ἔκει θὰ εῦρω, ἀνεφώνησα, ίσως περὶ τούτου. Πότε λοιπὸν θὰ ἀνατεληῇ καὶ δημέρα νὰ τρέξω, προσέθεσα, διπας ζητήσω τὸ φύλλον!

Αἴφνης ἐνεθυμήθην, διτὶ δὲ εὐφυής ἐφημερίδας ὑμῶν, ὡς μὴ δημοσιεύσουσα βουλευτικοὺς λόγους, ὥστε νὰ τοποθετήται εἰς τὸ N. 100, πιθανὸν νὰ ἐφυλάχθη. Νέαι λοιπὸν φωναὶ εἰς τὸν οἶκον ἐκ μέρους μου.

— Ποῦ ἔχετε φυλαγμένο τὸ «Μή Χάνεσαι»;

‘Αφοῦ προηγήθη ἐν θυμωμένον «μᾶς ἐξεκάρανες ἀπόψε», μεθείπετο

— Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς βιβλιοθήκης.

— Πολὺ καλὰ λοιπόν.

— Ναι! πολὺ καλά, ἀντεφώνησαν, ἀλλὰ σὺ μὲ τὸ «Μή Χάνεσαι» ἔχασες ἡμᾶς, μήπως ἐδρυκκολάκισες;

‘Αλλ’ ἐγὼ δὲν προσεῖχον πλέον εἰς τὰς διαμαρτυρίσεις των. ‘Εδραμον εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου καὶ ἐπὶ ώρας ἀνεδίφων τὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων, ἔως οὖν εὔρον ἐκεῖνο τοῦ «Μή Χάνεσαι», ἐνῷ ἐμπεριείχετο τὸ σχετικὸν ποίημα τοῦ νέου Κόκκου. ‘Ωδευον δὲ πρὸς τὴν τράπεζαν τοῦ γραφείου μου, ὅπως τὸ ἀναγνώσω, διτὶ ἱκουσα παρὰ τῶν τοῦ οἴκου ἐγγερθέντων τοῦ ὑπονού, ἐπειδὴ ἀνέτειλεν δημέρα, τὸν συνήθη χαιρετισμὸν, δην ἀνταπέδωκα διὰ τοῦ «καλή σας ἡμέρα», τὴν δόσιαν ἀποστέλλω καὶ εἰς σᾶς, ἀγαπητοὶ συντάκται, πρὶν ἀφίσω τὸ φύλλον καὶ δράμω εἰς τὸ καφενεῖον, διπας ζιφήσω τὸν ναργιλέ μου.

III

‘Επανῆλθον μετὰ μίαν ὥραν περίπου εἰς ἀνάγνωσιν εὐθύς. ‘Αληθῶς, φίλοι συντάκται, τὸ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 9 ‘Απριλίου τοῦ «Μή Χάνεσαι» δημοσιεύθεν ποίημα τοῦ νέου δικηγόρου κ. Δημητρίου Ι. Κόκκου εἶναι ἀνεκτίμητον ἔργον. Τὸ θαυμάζει τις, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν κανονικὴν σειρὰν καὶ τὴν τελείαν πλοκὴν, ἀλλὰ καὶ διότι δύσον τὸ ἀναγνώσκει ἐκ νέου κατὰ τοσοῦτον ἀνακαλύπτει ποιητικὸν ἄλλας, ὕφος, βαθύνοιαν καὶ μεγαλοφυτῶν ἐκτιμᾶ δὲ ἐπὶ πλέον τὸν ποιητὴν διὰ τὴν σύλληψιν τῆς ἴδεας. Προτέρεομεν τὸν εὐφυῆ αὐτὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καλλιέργειαν τοῦ προτέρηματος, διπερ ἡ φύσις τῷ ἐδώρωσε τὴν δὲ Κυβέρνησιν νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ τὰ μέσα, διπας μεταβῆ εἰς τὴν ξένην ὁ νέος ποιητης μας καὶ τελειοποιηθῇ.

Εἶναι ἀληθῶς ἐπαναλέγω ἀξιοθάμαστον τὸ ποίημα καὶ νομίζω καλὸν νὰ τὸ ἀναδημοσιεύσωτε κάτωθι τῆς κρίσεως ταύτης, εἰ δύνατον, διὰ τὸν ἀνθρωπισμὸν ἡμῶν, δὲν γράφομεν ὑπερβολάς. ‘Ἐν αὐτῇ τῇ πρώτῃ ἀναγνώσει του μ' ἔκαμε νὰ λησμονήσω καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ κωνώπως καὶ τὸ διατί ἐπλάσθησαν.

Ἐπειθύμουν μάλιστα νὰ ἔχω τὸν ποιητὴν πλησίον μου, οὐταντὸν παρακαλέσω νὰ μοὶ τὸ ἀναγνώσῃ δὲδιος — ἀπαγγέλων καὶ τόσον καλά. Καὶ διὰ τοῦτο, ὅπως τὸν κρατήσω νοερῶς τούλαχιστον δύον οἶόν τε πλειότερον παρ' ἐμοὶ, θὰ ἔλθω εἰς συζήτησιν μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὸ αὐτὸν μὲν ὕφος τῆς εὐτραπελείας, ἀλλὰ σατανικῶς, ὅπως ἐκεῖνος ποιητικῶς, εἰς τὸ περὶ κοσμογονίας, καὶ θὰ ἀντιφρονήσω μετ' αὐτοῦ διὰ νὰ μὴ ληξῇ ταχέως ἡ συνομιλία μας.

Οὐθενὸς διατείνομαι, διὰ τοῦτο ἔγω δὲν συμφωνῶ εἰς τὰς περὶ κοσμογονίας ποιητικὰς θεωρείας τοῦ κ. Κόκκου, ἀλλὰ οὔτε καὶ μὲ τὸν Δαρβίνον, γνωματεύοντα, διὰ δὲδιος εἶνε τελειοποίησις τοῦ οὐραγκοτάγκου. Ἀκοῦς ἔκει νὰ λέγῃ δὲ κ. Δαρβίνος, διὰ τοῦτο οἱ βασιλεῖς αἴρνης, ὡς ἀνθρωποι, εἶνε τελειοποίησις τοῦ οὐραγκοτάγκου, ἐκτὸς ἀπαραδέχηται διὰ τοῦτο οἱ βασιλεῖς δὲν εἶνε ἀνθρωποι καὶ τότε δυναμέθε νὰ συμφωνήσωμεν. Δὲν συμφωνῶ λοιπὸν μὲ ἀμφοτέρους.

Ω εἰμαι βέβαιος ἐνταῦθα, διὰ τὸ εὐγλωττος καὶ πολυμαθὴς ἐκκλησιαστικὸς ἥτις παραδότης Λάτας θὰ ἀναφωνήσῃ απολὺ καλὰ τοὺς τὰ φάλλην Ἀλλήμενος πάτερ-Λάτα, μὲ δόλον τὸν σεβασμὸν καὶ ὑπόληψιν, ἀς πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν, οὔτε μετὰ σοῦ συμφωνοῦμεν καὶ θὰ ἔδητε καὶ οἱ τρεῖς τὸν λόγον ἐν τῇ ἔξακολουθήσει τῶν κρίσεων ἐπὶ τοῦ ποιήματος τοῦ κ. Κόκκου.

III

Δὲν ἡξεύρω ἀν δέρω Σαβαώθ οὗτο μαχμουρλῆς, ἀν δέρητοσε πίνων ρακὶ ὡς Ἀρβανίτης, σαμπάνια ὡς Γάλλος, ἔσουμι ὡς Δαγγλος καὶ ναργιλὲ—ψυχή μου θεϊκὸς ναργιλὲς καλίτερος τοῦ Σουλτανικοῦ—ὡς Ἀνατολίτης, διὰ τὸν κόσμον, ὡς διατείνεται ἐν τῷ ἔργῳ του ὁ ποιητὴς, διότι δὲν ἡμην ἔκει, οὔτε δὲ Ἀβακούμ ἀναφέρει τὸ περὶ τούτου καὶ πιθανὸν ὁ ποιητὴς νὰ ἔχῃ δίκαιον, ἀν καὶ κατὰ τὴν Γραφὴν δὲν ἐπλασε τὸν κόσμον εἰς ἐπτὰ ἡμέρας καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν μου ἐπταήμερο πρωτό, οὔτε δὲ Μπάκακας, δὲ κυρίως πότης, δύναται νὰ κάμη χωρὶς ν' ἀσθενήσῃ, καὶ ἡ Γραφὴ δὲν ἀναφέρει τὸ περὶ ἀσθενείας, ἀλλ' οὐχ οὕτων ὡς πρὸς αὐτὸν δὲν ἀποφανόμεθα αὐθεντικῶς, ἀλλὰ καθόσον ἀφορᾷ τὴν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου εἰμεθα δλως ἐναντίοι τῆς γνώμης τοῦ ποιητοῦ καὶ ἀκούσατε ἴστορικῶς πῶς συνέθη.

Ἀφοῦ δέρω μάστορης τοῦ σύμπαντος ἔκαμε τὸν οὐρανὸν, τὴν γῆν καὶ λοιπὸν ἀστέρας, κατόπιν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν θάλασσαν, τὴν ξηράν, καὶ τὸν ἄέρα, ἵδων τὴν φάλαιναν, τὸν καρχαρίαν, τὴν ἄρκτον, τὴν τίγριν, τὸν ὑιόνορω—καὶ τότε, σημειώτατε, ὅλα ταῦτα ἡσαν μεγαθήρια καὶ οὐχὶ ζωντόδολα ὡς τὰ σημειρινὰ—ἐφοβήθη μὴ καὶ ἡμέραν τινὰ συμφωνήσωσι, τὸν ἐκθρονίσωσι καὶ τὸν καταβροχθίσωσι. Αἰοπὸν ἐσκέφθη νὰ πλάσῃ ἔνα χειρότερον ζῶον ἀντίρροπον καὶ ἐπιτηδειότερον πάντων εἰς τὰς καταστροφὰς φόνους τῶν ἀλλῶν, ἔνα γενικὸν ἔχθρὸν οὕτως εἰπεῖν τῶν λοιπῶν ζώων, ὅπερ νὰ περιποιηθῇ, ὅπως τὸ κρατῆ ἀφωσιωμένον.

Ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ του λοιπὸν ἐξήτασε πρὸ τούτου τὸ πνεῦμα τοῦ μέλλοντος νὰ πλάσῃ ζῶον, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ νὰ τὸ κατασκευάσῃ καὶ ἤκουσε φιθυρίσμδν

— Θέσε μου μὴν ἔξοδεύεσαι, λάβε δλίγο χῶμα, ὅπερ προσφέρεται δωρεὰν καὶ πλάσον με.

Ο γέρω Σαβαώθ τυχαίως τότε εὑρίσκετο εἰς τὴν Σίφνον—καὶ διὰ τοῦτο ἔκει οἱ κάτοικοι εἶνε ἀπαντες πηλοποιοι—διθεν ἔλασθε χῶμα κοινὸν καὶ ἐπλασε τὸν ἀνθρώπων, ἐνεφύσησεν αὐτῷ πνεῦμα ζωῆς; καὶ τῷ εἰπε:

— Πήγαινε ζῶον εἰς τὸν παράδεισον νὰ φᾶς χλόην.

— Αλλ' ἐπειδὴ εἶχε κάμει καὶ τὸν θάνατον, ἐσκέφθη συ-

χρόνως διὰ νὰ μὴ πλάττῃ καθ' ἐκάστην ἀνθρώπους καὶ λασπώνη τὰς χεῖράς του νὰ κάμη καὶ μιαν μηχανὴν καταληλον, δηλ. ἐν ἀνθρωποποιεῖσον, νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸν Ἀδάμ, διὲ οὗτος νὰ κατασκευάζῃ ἀνθρώπους. “Οθεν ἡγώτησεν, ὡς ἔπραξε καὶ εἰς τὸν Ἀδάμ τὸ πνεῦμα τῆς γυναικὸς πῶς θέλει νὰ πλασθῇ καὶ ἤκουσε φιθυρίσμδν

— Ἀπὸ κόκκαλον ἐκ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ.

— Βρὲ τὴν σκληροτράχηλον εἶπε τότε ὁ Θεὸς θέλει νὰ ζεπλατήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς.

— Άλλὰ δὲν ἤδυνατο καὶ ἀλλως νὰ πράξῃ ἀφοῦ τὴν ἡρωτησε. Λαμβάνει λοιπὸν μίαν μάχαιραν (*) ὥπτει κάτω τὸν πτωχὸν Ἀδάμ καὶ τῷ ἀποσπᾷ τὴν παρὰ τὴν καρδίαν πλευρὰν—καὶ ἔκτοτε ἡ καρδία εἶνε τόσον τρυφερὰ, ὥστε ἀματὴν ἔγγισης; ἐστω καὶ μὲ βελόνην ἀποθνήσκει ὁ ἀνθρώπος, διότι αὐτὴ ἐκρυολόγησεν, ἔως οὖς ὁ ψήφη τὴν ἀνοιχθεῖσαν πληγὴν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀδάμ ὁ Θεός.—Ο Ἀδάμ δεδικασιογνημένως,—διότι μήπως ὁ Θεός τοῦ ἔκοπτε τοὺς ὄνυχας!—ἀφῆκε φωνὴν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

— Σιωπή! τῷ λέγει ὁ Θεός, διὰ τὸ καλόν σου τὸ κάμνω, νὰ σου δώσω σύντροφον.

— Αλλ' ἐπειδὴ ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ, ὁ Θεός ἐκ συγκίνησεως τῷ λέγει:

— Δὲν πταίω ἔγω, η γυναικά σου ἐσοφίσθη νὰ κατασκευασθῇ ἀπὸ κόκκαλον τῆς πλευρᾶς σου καὶ δὲν δύναμαι ἀλλως νὰ πράξω.

Οὕτω λοιπὸν, κ. Κόκκε, ἐγένοντο ὁ Ἀδάμ καὶ οἱ Βῦ, εἰτά τὰς ἴστορικὰς παραδόσεις καὶ οὐχ, δπως διατείνετε ὑμεῖς· καὶ δὲν μὲν Ἀδάμ ἐγένετο ἀπὸ χῶμα, ὡς ἀπέδειξα, η δὲ σύνυγός του Βῦ—τὴν ὄποιαν (N.B.) εἶχεν ἀστεφάνωτη—ἀπὸ κόκκαλον καὶ διὰ τοῦτο η γυνὴ εἶνε σκληρά, δσον μαλακὸς ὁ ἀνήρ.

IV

Θέλετε ἵσως νὰ μάθητε τώρα—ἐπειδὴ ὁ ποιητὴς τῆς κοσμογονίας κάμνει μνείαν περὶ τούτου ἐν τέλει τοῦ ἔργου του—καὶ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, διὲ οὗτοι πρωτόπλαστοι ἐξεδιώθησαν τοῦ παραδείσου, καθόσον καὶ εἰς σᾶς βεβαίως δὲν φαίνεται πιθανὴ η ἐκπαλαι παράδοσις, διὰ τοῦτον δηθεν διατίθεται πιθανὴ νὰ περιποιηθῇ, ὅπερ νὰ περιποιηθῇ παράδοσις,

(*) Ἐνταῦθα χάριν τῆς ἐθνικῆς τιμῆς,—διότι θ' ἐποδείξωμεν διὰ τοῦτο ὁ Θεός κατάγεται ἀπὸ Εἰληνας—δὲν ἤδυναμεθα νὰ μὴ ἀναφέρωμεν, διὰ τὴν ἰδίαν μάχαιραν ἔλασθε κατόπιν ὁ Αβραάμ, διστις κατὰ τὴν Γραφὴν, κ. Κόκκε, καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ποίησίν σου—καὶ βλέπεις διὰ τὴν ἡμεῖς φέρομεν ἴστορικὰς ἀποδείξεις· ναίσκε—ηνάψε πυρὸν καὶ ἔβαλε κάτω τὸν μονογενὴ του ιερὸν Ισαάκ, νὰ τὸν σφάξῃ τὸν ψήση καὶ δώσῃ τοῦ Θεοῦ νὰ φάγῃ, ἀλλ' οὐχί οὐδεὶς δὲν εἶνε ἔξεκίνων, οὔτινες τρώγουν ἀνθρώπων κρέας· ηθέλησεν ἀπλῶς νὰ δοιειάσῃ τὴν πίστιν τοῦ Αβραάμ, οὐθεν ἐπαρουσιάζθη πάσαυτα μὲ ἔνα γίδι καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἀδραάμ κατὰ τὴν Γραφὴν·

— Ψῆσε αὐτὴν τὴν γκιόσσαν ἀντὶ τοῦ νίου σου.

— Ο Ἀδραάμ ἐσφαξε τὴν γκιόσσα, τὴν ἐσούβλισε, καὶ τραγούδων τὸ ακάτω ‘τὸ Βάλτο τὸτα χωργάκ’ ἐκ τῆς χαρᾶς του, τὴν ἐψησε καὶ ἔδωσε τοῦ Θεοῦ κ' ἐφαγε γκιόσσα τῆς τούβλας μετὰ πολλῆς δρέξεως ὡς τρώγουν τὴν γκιόσσαν οἱ Ελληνες καὶ τοῦτο εἶνε τρανωτάτη ἀπόδειξις διὰ τοῦ Θεοῦ, ζφον τρώγει ψητὴ γκιόσσα τῆς σούβλας εἶνε Ελλην. *Ας δημοσιεύσωσι λοιπὸν καὶ ταύτην τὴν ἀνακάλυψιν αἱ ἐφημερίδες ἔκεινατ, δσαι παρουσιάζουν πάντα μέγαν ἄνδρα ζέγον ὡς καταγόμενον ἀπὸ Εἰληνας.

λεὺς τῶν Οὐρανῶν τοὺς ἐδίωξε, διότι ἔγενθησαν τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, καθόσον δὲ αὐτὸ τοῦτο ἵστα τοὺς ἐπλασεν ἑτεροφύλλους, πρὸς τὸ «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε κτλ.» ὡς ἀναφέρει ἡ Γραφὴ, τοῦ ἀνθρώπινου γένους;

Ἄκουσατε λοιπὸν τὴν κυρίως αἰτίαν τοῦ ἐκ τοῦ Παραδεῖσου ἐξοστρακισμοῦ τῶν πρώτων πάππων μας.

“Ἄμα δὲ Ἀδὰμ οὐδὲν ἀπὸ τὴν ἔγχειρησιν — καὶ λάθη, ὡς ἔννοεῖτε, ταχέως — εἶδε τὴν Εὔαν, ἥτις τὸ ἀντίκρυσεν ἐπιστος. Γυμνοὶ δὲ ὅντες ἀμφότεροι ἤρχισαν νὰ ἀμοιβαιοθαυμάζωσι τὰ μέλη των — τὴν κεφαλὴν, τὸν λαιμὸν, τοὺς βραχίονας, τὰ στήθη, κνήμας καὶ λοιπά.

— Πόσον ὠραῖος εἶσαι Ἀδὰμ, τῷ λέγει ἡ Βύα, δοπία συμμετρία καὶ κανονικότης. “Βγεις σὺ μύστακας καὶ γέννειν, ἐνῷ ἔγώ δὲν ἔχω ἄλλα, εἶσαι ωραιότερος ἐμοῦ.

— Οὐχί ἀπόντησεν δὲ Ἀδὰμ, σὺ Βύα εἶσαι πολυτιμοτέρα, διότι εἶσαι ἀπὸ κόκκαλον, ἔχεις χείλη κοράλλινα καὶ μακρὰν ωραίαν καὶ πυκνὴν κόμην ἔχεις στῆθος διάφορον ἐμοῦ, θελκτικώτατον, ἔχεις τέλος πάντων τὴν ωραιότητα διαβόλου.

Καὶ ἔκτοτε τὸ λεγόμενον διὰ πᾶσαν ἔκτακτον καλλονήν: — elle a la beauté du diable = ἔχει διαβολικὴν ωραιότητα.

“Ἡ Βύα, ἥτις ἀπέδωκε διτε ἡθανθήν ἐν τῇ πιεσθείσῃ καρδίᾳ της, ἐκ τῶν τελευταίων λόγων τοῦ Ἀδὰμ, εἰς ἀπλῆν περιέργειαν, ἔδραμε πάραυτα πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ διαβόλου, — ὅστις, κατὰ τὴν Γραφὴν, εἶχε σχῆμα ὄφεως, — ὅπως τὸν ἔδη.

Τὸν εὗρε καθήμενον ἐντὸς εὐώδους σκιάδος τῆς μαγίσσης Κίρκης καὶ ἀπέναντι καταρράκτου, οὐτινος τὰ πίπτοντα μετὰ τέρποντος μουρμουρισμοῦ, ἐντὸς διαυγοῦς λίμνης, ὅδατα ἔχρυσίζον αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ δύοντος Ἡλίου.

Ἐπήρχετο νῦν — ἡ νῦν, τῆς συλλήψεως τοῦ δολοφόνου Κάιν.

“Ἡ Βύα ἐστάθη καὶ ἐθαύμασε πρὸς στιγμὴν τὸν ὅμοιόν της. Κατόπιν μειδῶσα τὸν ἐπλησίασε καὶ ἀνοιξάσα μετ’ αὐτοῦ συνομιλίαν τῷ ἀπέτεινεν πλεῖστας σας ἐρωτήσεις σχετικάς, μείνασα κατενθουσιασμένη ἐκ τῶν εὐγλώτων ἀπαντήσεων του. Οὕτω δὲ καθιερώθη φιλία αἰσθηματικὴ μεταξὺ των καὶ διέρχοντο, δσάκις εύρισκον εὐκαιρίαν, μαζὸν τὰς ωραὶς των. Ἡ Βύα μάλιστα, ἥματος ἐθεβαιώθη, διτε καὶ ὁ ὄφης κατὰ σύμπτωσιν ἦτον, ὡς αὐτὴ, κοκκαλένιος, τὸν ἐπρότιμα μᾶλλον τοῦ χωματένιου Ἀδάμ.

Τὸ ἀποτέλεσμα γνωστόν τὸ ὑπεδείξαμεν μάλιστα. Ἐγεννήθη ἐκ τῆς συναναστροφῆς ὁ Κάιν, ὅστις, ὡς ἔννοεῖτε, δὲν ἦτο νίδης τοῦ Ἀδὰμ, ἀλλὰ τοῦ διαβόλου καὶ ὅστις, ὡς διαβολάνθρωπος ἐφόνευε τὸν γνήσιον νίδην τοῦ Ἀδὰμ καὶ ὁμομητριόν του Ἀθελ, θανόντα ἵσως ἄγαμον. ‘Ως ἐκ τούτου μάλιστα ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν μετὰ πεποιθήσεως, διτε εἴμεθα μὲν γνήσια τέκνα τῆς μητρὸς Βύας, ἀλλ’ οὐχὶ καὶ τοῦ πατρὸς Ἀδάμ. Ἰτιώς εἴμεθα τοῦ διαβόλου.

Καὶ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, διτε ἐπὶ τῇ ἀμφιβολίᾳ ταύτη περὶ τῆς γνησιότητος τῶν τέκνων καὶ τῇ ἀπειρίᾳ τῶν σχεδὸν ἀνυπερβλήτων δυσκολίῶν, φοβερῶν στενοχωριῶν καὶ τόσων ἄλλων πικρῶν τοῦ γάμου, στηρίζομενοι οἱ μηδενισταὶ ἐπιδιώκουσι, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν κατάργησιν αὐτοῦ, θέλοντες νὰ ἐγκαταστήσωσι τὴν γυναικα ἀπολύτως ἐλευθέρων καὶ μόνην ὑπεύθυνον διὰ τὰ τέκνα, λαμβάνοντα καὶ ἐξ αὐτῆς τὸ ἐπώνυμον, τὸν δὲ ἄνδρα ἀπλοῦν φυσικὸν ἐργάτην κτλ. Ὅστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ οὐδεμία πίεσις. Καὶ ἐν τούτοις — ἀν καὶ δὲν ἀρνούμεθα, διτε ὁ ἀνθρωπὸς ἔγεννήθη ἐλεύθερος, ὡς ὁ ἄτηρ, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν πίεσιν, οὐχ ἦτον δὲ ζυγὸς τοῦ γάμου διὰ τὸν πολίτην καὶ τῆς Διο-

κήσεως διὰ τὴν πόλιν, ὃν καὶ εἰσὶ πιεσεῖς καὶ κακὰ, εἶνε κακὰ ἀναπόφευκτα καὶ ἀναγκαῖα πρὸς συντήρησιν τῆς τε οἰκουμενικῆς καὶ τῆς κοινωνίας, διότι ἄλλως, καταργουμένων, θὰ ἀποσυντεθῶσιν αἱ κοινωνίαι ἐντὸς δύω γενεῶν καὶ θὰ ἐπανέλθῃ ὁ ἀνθρωπὸς εἰς τὴν πρώτην ἀγρίαν κατάστασιν. ‘Αλλ’ ἀς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον.

Ο Θεὸς ἴδων, διτε τὸ εὔνοϊκόν του ζῶον ἔχει κρυφομιλήματα καὶ σχέσεις σφικτάς μετὰ τοῦ διαβόλου.

— Μὰ αὐτὸς εἶνε, εἰπε, ἐπικινδυνωδέστεροι τῶν μεγαθηρίων.

Καὶ ἐν τῇ ἀγανακτήσει του δὲ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ ποιητὴς τῶν ὅλων, ἀπηγόρευε εἰς τὸν διαβόλον — κτίσαντα ἔκτοτε μὲ κτίστας Δαγγαδινοὺς τὸ παλάτιον τῆς Κολάσεως — πάραυτα τὴν ἐν Παραδείσῳ εἰσοδόν του, θέσας θρωρὸν ἄγγελον κρατοῦντα πυρίνην ῥομφαίαν, διὰ ἀντικατέστησε διὰ τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἥμα τῇ σταυρώσει τῶν, κρατούντων εἰς τὴν χειράς των τὸν σταυρὸν καὶ τὰ ἐπιμήκη καὶ χονδροστρόγγυλα κλειδία τῶν, δυνάμενα νὰ τσακίσωσι τὸν ἀνθρωποποιὸν διαβόλοοφιν. Συνάμα ἐδίωξε καὶ τὸν ἀνθρωπὸν ἀπὸ τὸν παράδεισον, καὶ τὸ ἀνάκτορόν του κρατήσας εἰς τὴν αὐλήν του μόνον ζῶα ὡς λαόν του καὶ αὐλικούς, διπερ καὶ ἀπομίμησιν ἐπράξαν καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῆς γῆς βασιλεῖς. ‘Αλλὰ συγχρόνως διὰ νὰ ἡνε καὶ ἀσφαλής ἀπὸ τὸν ἀνθρωπὸν τῷ ἔδωκε λογικόν, δηλαδὴ διαρκῆ ἀνησυχίαν.

Καὶ ἔκτοτε οἱ ἀνθρωποί — ὡς λογικοί — ἀσχολούμενοι διαρκῶς εἰς πᾶν ἀνόπτον καὶ βλασφέρον, εἰς ἀλληλομαχίας καὶ καταστροφάς ἐλησμόνησαν τὸν Θεόν καὶ πᾶν κατὰ διαβόλον.

V.

‘Ιδοὺ λοιπὸν τὰ κατὰ τὸν ἀνθρωπὸν. ‘Αλλὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς κοσμογονίας, ἐπειδὴ δύναται τις νὰ εἴπῃ.

— Πολὺ καλά, ἐστω διὰ τὸν ἀνθρωπὸν, ἀλλ’ ὁ ποιητὴς Κόκκος εἰς τὸ ἀριστούργημά του ἀναφέρει καὶ πῶς παρήγεισαν καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα. Εἰσαι σύμφωνος λοιπὸν μὲ τὸν ποιητὴν ὡς πρὸς τοῦτο τούλαχιστον;

— “Οχι καὶ εἰς τοῦτο δὲν εἴμαι σύμφωνος καὶ ἀπαντῶ διτε τὰ ζῶα ἔτεζεν ἡ γῆ, καθὼς τὰ φυτά, συζευχεῖσα μὲ τὸν Ἡλίον, ὅπως δὲ Ἀδὰμ μὲ τὴν Βύαν.

— “Αμ τώρα διατὶ δὲν τίκτει θὰ μ’ ἐρωτήσετε ἵσως;

— Δὲν ἔννοητε εὐλογημένοι, διατὶ δὲν τίκτει πλέον; Ἐπιμένετε καλὰ καὶ σώνει νὰ σᾶς τὸ εἴπω; ναι, ἀλλὰ περιφραστικῶς. Ἡ γῆ ἔγκρασε πλέον . . . Ἀπεξηράνθη.

Φαλέξ.

Τὸ «Μὴ Χάνεσαι» δὲν ἤδυνατο νὰ ἀρνηθῇ εἰς τὸν ἀγαπητὸν Φαλέξ τὴν ἀναδημοσίευσιν τοῦ ποιήματος τοῦ κ. Δ. Ι. Κόκκου ἡ Κοσμογονία, διπερ ἐδημοσίευσε καὶ ἀλλοτε εἰς τὸ φύλλον τῆς 9 Ἀπριλίου καὶ τὸ δόπιον τοσοῦτον ἐπηνέθη τότε. ‘Ιδοὺ αὐτό.

ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ.

Μὲ μαχμούριούκι ἐσηκώθηκε μιὰ μέρα ‘Απ’ τὸ κρεββάτι τ’ δὲ Θεός μας χολιασμένος. Τότε δὲν εἶχ’ δέ κόσμος οὔτε μία σφαιρά Καὶ ἦταν ὅλος χάος καὶ σκοτεινιασμένος. Καὶ μέσα εἰς αὐτὴ τὴν ἀδυσσο . . . κομμάτι Μονάχα τοῦ Θεοῦ μας ἔβλεπε τὸ μάτι.